

Het Sliedrechts dialect (159)

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht

DE SCHIPPER

Op 'n keer wazze we 's bij kennese, die buitendijks weunde. Achter die huize langs liep 'n brêêje gantel, en daer weer achter was 'n poldertie. 's Zeumers liepe d'r wel 's 'n paor koeie of paerde, 's winters liete ze 't onder lôôpe, dan kò je d'r lekker schetserij-je. Daer op de revier lagge dikkels kaste (Rijnaken) op strôôm voor anker. Die wiere dan nae 'n paor daege deur 'n sleepbôôtje weer opgehaold.

Op 'n zondagmiddag zatte we daer aan 'n baksie en keke op de revier. In 't poldertie wazze nog 'n paor kaainder blommechies aan 't plukke. In die tijd was t'r deur eb en vloed nog 'n grôôt waoterverschil in de revier. As 't eb was liep die gantel achter de huize hêêlemael drôôg. Aal de riolen in de buurt liepe d'r op uit en de mense gooide ok nog van aales op 't lêêg eb. Ze doche zeker, dat met hôôg waoter toch aales wel weer schôôn spoelde! Aaigelijk was dat ok wel zô, want je hà toen nog niks gêên kunststofafval, aales was netuurlijk.

Toe we daer dan zô zatte, kwam d'r 'n schipper achterom. We konnen 'm niet, en we konnen 'm ok nie verstaon. 't Was 'n Duitser. Hij wees naer de kaste op de revier en hoe kon die over de gantel komme? We laggen 'm uit dat ie dan 'n end om mos lôôpe. Daer was 'n hekkentje, daer kon die wel overheene. Dat lekend hum zeker te ver. Nou hadde ze 'n paor huize vedder 'n plank over de gantel gelege voor de kippe. 'n Kippebruchie zôgezeed. De kippies konne dan 'n bietje in 't poldertie rondscharrele. Hij wees op tie plank, mor wij schudde ons hôôd van neeje. Dat planksie zou 't nooit houwe en bovendien sting de gantel vol waoter. Hij lachte mor 's. Volges mijn was tie 'n bietje aangeschote. Hij tóch over 't planksie. We hieuwe ons hart vast. Temee zouwe we 'm nog uit de stinkende gantel kenne visse. Mor 't lukte! Hij op de twêê kaste af die daer lagge. We zaggen 'm aan 't end van de polder staon roepe, mor d'r kwam gêên mens. Nou lag t'r mor êên roeibôôtje bij die twêê bôôte. De schippers wazze zeker met 't andere bôôtje gezaomelijk naer de wal gevaere of zô. Meschie wier de knecht nog nie verwacht. Hoe dan ok, hij kon niet aan boord komme, en de kaste lagge nog 'n hêêl endjie uit de wal. Hij wier 't staon zeker zat en gong 'n hortie in 't gras zitte. Zeker om 's te prakkezeere wat ie nou mos doen. Opêêns sting die op en begon z'n aaige uit te klêêje. Hij lag z'n klere op 'n dotjie en sprong spiernaokend in 't waoter. Hij zwom as 'n rot naer de kaste, sprong in de roeibôôt en roeide trug om z'n klere te haole. Toe die zag, dà wij zatte te kijke, stak tie z'n hand op en riep nog wat, mor dat konne me nie verstaon. Hij roeide schielijk trug naer de kaste en dook in 't vooronder. 'k Denk, dà 'k wel gelijk had, dat ie nie zô hêêl aarg nuchter was.

Nou, dan kon die nou mooi z'n roes uit slaepe! We hebben 'm nie meer gezien. De schippersfamilie is zeker 's aeves trug gekomme, want d'n anderen ochend wazze de kaste voor dag en dauw versleept. De knecht hà zeker al weer vroeg in touw motte weze. Zô zie je mor, azzie langs de revier weunt, dan zie je nog 's wat!